

תזריע, מצורע (407)

תזריע

אֲשֶׁה פִּי תְזַרְיֶע וְיִלְדָּה זָכָר (י.ב.)

כתב החתם סופר על הא דאיתא בגמרא (גיטין ז. ב.): אמר מר זוטרא אפילו עני המתפרנס מן הצדקה יעשה צדקה, ובזכות שנתן יותר מפני יכלתו, ישפיעו מן השמים שפע רב, ויזכה לפרנס אחרים משלו. זה נרמז פה בפסוק: "אֲשֶׁה", מרמז על בחינת המקבל כגון עני שמקבל מאחרים, "פִּי תְזַרְיֶע" אם העני המקבל יזרע לצדקה, על פי לשון הכתוב: "זרעו לכם לצדקה", אזי מובטח לו שיתקיים בו לבסוף "וְיִלְדָּה זָכָר" שהוא יתהפך לבחינת המשפיע, ויהיה ביכולתו להעניק לאחרים.

ספר "ילקוט מאיש לרעהו"

אָדָם פִּי יִהְיֶה כְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אֹרֶץ סַפְחָת אֹרֶץ בְּהֶרֶת וְהָיָה כְּעוֹר בְּשָׂרוֹ לִנְגַע צָרַעַת (י.ג. ב.)

המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, רגיל היה לומר, שיש להתבונן בפרשת המצורע, שתכליתו שיתעורר האדם לתשובה ולתיקון מעשיו. בתחילה מסגירים את המצורע למשך שבוע לבדיקה. אם די לו בזה להתעורר לשוב בתשובה, יתרפא ויטהר מצרעתו, אך אם מתעקש האדם ואינו מתעורר לחזור בתשובה, ודוחה את תיקון מעשיו, נטמא ונעשה מצורע מוחלט. במצב זה הוא כבר שקוע בתחתית המדרגה, וכדי לצאת ממצבו, רבים הקשיים והעיכובים, ואף הטרחה בעסק הטהרה מרובה היא. המצורע צריך להמתין שבעה ימים, להביא קרבנות וכל סדר הטהרה. המצורע משל הוא לכל חוטא באשר הוא. צריך האדם להתבונן מהו ההבדל בין מי שממהר לשוב למי זה המתמהמה, אם ממהר ומזרז לתקן את מעשיו ולשוב בתשובה, הריהו יכול בקלות להסיר מעליו את החטא ולחזור לדרך הישר, אך אם יתמהמה ולא ישוב מיד, הרי שיתדרדר לתחתית המדרגה, ותכבד עליו העבודה, ותקשה עליו דרך החזרה בתשובה.

ספר "להתענג בתענוגים"

וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת הַנֶּגַע (י.ג.)

כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו אף לא נגעי קרוביו (משנה נגעים). אדם עשוי להבחין חיש מהר בכל החסרונות, פרט לחסרונות עצמו. קשה לו מאוד לאדם למצוא חסרון בעצמו. אפילו אצל קרוב קשה יותר למצוא חסרון מאשר אצל זר.

וְהָיָה לֹא הָפֶךְ הַנֶּגַע אֶת עֵינָיו וְהַנֶּגַע לֹא פָשָׁה טָמֵא הוּא

(י.ג. נה)

אמרו חז"ל שאם נטהר הנגע נתהפך הנגע לעונג. והנה האותיות נון וגימל נשארות במקומן הן בהמילת נגע הן

בהמילת ענג, רק העין נהפכת, המילת נגע העין בסוף המילה ובמילת ענג העין בראש. וזהו: "וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהָיָה לֹא הָפֶךְ הַנֶּגַע אֶת עֵינָיו", כלומר העין של הנגע, לא החליפה ממקומה, שלא הפכה נגע לענג, אז "טָמֵא הוּא". בספר "דברי שאול" ביאר: הנה אמרו חז"ל שנגעים באין על צרות עין, ואמרו (במסכת אבות): כל מי שיש לו ג' דברים הללו מתלמידיו של אברהם אבינו, עין טובה ורוח נמוכה ונפש שפילה, ומי שיש בו עין רעה ונפש רחבה ורוח גבוה מתלמידיו של בלעם הרשע. וזהו שרומז כאן הפסוק: "לֹא הָפֶךְ הַנֶּגַע אֶת עֵינָיו", היינו שעדיין לא שב ולא תיקן את העין שלו, מעין רעה לעין טובה, טמא הוא.

ספר "אוצרות התורה"

מצורע

וְהָיָה נִרְפָּא נֶגַע הַצָּרַעַת מִן הַצָּרוּעַ (י.ד. ג.)

לכאורה היה צריך להיות כתוב: "והנה נרפא הצרוע מנגע הצרעת" ולא "נרפא נגע הצרעת מן הצרוע"? ותרץ רבי שמואל די אוזידא בהקדמתו ל"מדרש שמואל" על מסכת אבות: בדרך הטבע, אין תרופה לצרעת, ורק על ידי זה שהצרוע חזר בתשובה. נרפא נגע הצרעת. אם כן, איך "נִרְפָּא נֶגַע הַצָּרַעַת"? התשובה היא: "מִן הַצָּרוּעַ", מחמת מעשיו של האדם הצרוע, שעשה תשובה! והרי כשאדם חוזר בתשובה מאהבה, הרי אפילו הזדונות נהפכים לו לזכויות, וזהו שאומר הפסוק: "וְהָיָה נִרְפָּא נֶגַע הַצָּרַעַת", כלומר הנגע עצמו, העבירה והזדון נהפכו לרפואה ולזכות, וכל זאת בזכות "הַצָּרוּעַ" שחזר בתשובה שלמה.

ספר "ומתוך האור"

וְהָיָה עַל הַמַּטְהָר מִן הַצָּרַעַת שֶׁבַע פְּעָמִים (י.ד. ז.)

כנגד שבעה דברים שנגעים באין עליהן מזה עליו שבע פעמים (בעל הטורים). צריך להבין, מדוע יש להזות עליו כנגד שבעה דברים שנגעים באין עליהם, הלא יתכן שהוא עבר רק על ענין אחד מהם? יתכן לומר שיש כאן רמז למצורע, מהיכן מתחילה התדרדרותך לחטא, שבגינה הגעת לצרעת זו, היות וזלזלת בחומר הטא מסוים, שלפחות אחד ממצות אלו היה קל בעיניך, והזלזול בציווי השי"ת, מכך שבמצוות מסוימות היו קלות בעיניך, זהו הפתח לחטא. עבור אחד לאחד את החטאים, התבונן היטב בעצמך, באיזה מהם צריך להשתנות.

ספר "לחתך עליון"

וְלָקַח הַפֶּה מִדָּם הָאֶשֶׁם וְנָתַן הַפֶּה עַל הַנּוֹף אֶזְנֵי הַמַּטְהָר
הַיִּמָּנִית (יד. יד)

יש ליתן טעם למתן דם על התנוך, דהנה צרעת באה על לשון הרע, ולא דוקא אם מדברים לשה"ר, אלא גם על שמיצת לשה"ר עוברין. והנה איתה בכתובות (ה). דהתנוך נברא כדי שיסתום בו האדם את אוזנו כשישמע דבר שאינו הגון. ולכן נתנין על תנוך אוזנו מן הדם, כדי לכפר על מה שלא סתם את אזנו בתנוך שלו לבלתי לשמוע על לשון הרע.

וְלָקַח לַמַּטְהָר שְׁתֵּי צַפְרִים חֲיוֹת, טְהוֹרוֹת (יד, ד)
כתוב : "כִּי הִנֵּה יוֹצֵר הָרִים וּבֹרֵא רוֹת, וּמַגִּיד לְאָדָם מַה שְׁחֹו", (עמוס ד, יג),

כוונת המילים "מה שחוו", אינו רק שיביאו הקלטה וישמיעו לאדם את כל מה שיצא מפיו, אלא שיראו לו אלו נזקים הוא חולל בכוח הדיבור שלו, אדם מדבר לשון הרע, רכילות, מחלוקת. וכשמוכיחים אותו אומר : מה, רק אמרתי! זה שום דבר, רק דיבור, רק קצת רוח... לכן כשיבוא ליום הדין, יראו לו תחלה, מה גדול כוחו הנורא של הדיבור ואיזה הרס הוא מסוגל לגרום בעולמות העליונים.

ספר להתעורר באהבתך בשם רב חיים מוואליין זצ"ל

וְאִם יָלַד הוּא וְאִין יָדוֹ מְשֻׁנָּה (יד. כא)
היה אומר החפץ חיים, ישנם אנשים שלומדים ומתפללים וחושבים בנפשם כי אף שאינם עושים כפי יכולתם, אבל הלא חבריהם או שכניהם אינם מגיעים אפילו למדרגתם זו, כך מרגיעים הם את עצמם. אמנם נעלם מהם כי המה עשירים בדעת וחבריהם שכניהם עניים בדעת, ומצינו בתורה: "וְאִם יָלַד הוּא וְאִין יָדוֹ מְשֻׁנָּה", יוכל להביא שתי תורות או שני בני יונה, אבל עשיר שהביא קרבן עני לא יצא ידי חובתו, וכן היא המידה גם בקיום המצוות, על התלמיד חכם שבדור לקיים המצוות בזהירות יתרה.

וְכָא אֲשֶׁר לוֹ הַפֶּה וְהַגִּיד לַפֶּה לְאֹמֶר כְּנָנֵעַ נִרְאָה לִי
פְּפִית (יד. לה)

ביאר הגאון רבי חיים בצלאל פאנעט, על פי מה שכתבו המפרשים על הפסוק: "בית רשעים ישמד ואוהל ישרים יפריח" (משלי יד. יא), שעיקר עבודת ה' הוא לדעת ולהודיע שהעולם הזה הוא רק כפרוזדור בפני הטרקלין, ואינו בית דירה קבוע אלא כאהל עראי, ואם כן לצדיקים נדמה העוה"ז כאוהל ולרשעים כבית, וזו כוונת הפסוק: "בית רשעים ישמד ואוהל ישרים יפריח". והנה הוסיף בעל "דרך יבחר", אמרו חז"ל שאין הנגעים באים אלא על עוונות שבידו, ועל כן הוא בא לכהן ומתוודה על חטאתו ואומר: "כְּנָנֵעַ נִרְאָה לִי פְּפִית" כלומר: משום שהחשבתי את ישיבתי בעולם הזה ל"בית" קבוע, ואילו היה נחשב בעיני רק כ"אוהל", ודאי שהייתי נשמר

מחטא, ולא היה מגיע לי הנגע, ולכן אומרים לו: צא מקביעותך, והיה נע ונד.

ספר "ושלל לא יחסר"

הלכה: טעה בברכתו וכיוון להוציא אחרים
המברך בורא פרי הגפן על יין שבכוסו והתכוין בברכתו גם להוציא אחרים שכוס יין בידם, וכששתה את כוסו התברך שהוא מים, הרי זו לוקח יין אחר ושותה וגם השומעים יוצאים בברכתו, ושתי סיבות נאמרו בדבר: (א) כיון שדעתו היתה לשתות עוד יין חוץ מיין שבכוסו או שהיה לפניו על השולחן. (ב) גם אם אין לפניו עוד יין ולא היתה דעתו לשתות עוד יין, מ"מ כל זמן שלא דיבר הרי שברכתו אינו מקולקלת אלא שאין לה על מה לחול וכיון שאחרים יוצאים בברכתו חלה אצלם, ושוב חלה אליו.

ספר "הליכות ברכות" רב אופיר מלכא שליט"א

פתגם: כגודל הקרבה כך עוצם המריבה **ספר "שמחלה"**

חקירה: זימון

מצוה אחת כללית על כל החבורה יחד, או מצוה על כל אחד מבני חבורה (חקירות מסכת ברכות לח)

ספר קובץ "סודות וחקירות"

סיפור: שאלה של... משהו: חסיד אחד, שהיה מחמיר מאוד לגבי מצה שרויה בפסח, בא אצל רבו לשאול לו שאלה: פירורים של מצה נפל לתוך המרק חם, מה דינו של מרק זה? השיב לו הרבי: עיינתי היטב בכל השולחן ערוך ומצאתי הרבה דינים והלכות בענין משהו חמץ, אבל בענין משהו מצה לא מצאתי מילה וחצי מילה.

ספר "חד וחלק" חלק ד' (דף קנב)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה, ברוך יואל שמעון ישראל בן פנינה, ראובן ישי בן מרצדס, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, פטריק יהודה בן גלדיס קאמונה, אברהם רפאל בן רבקה, מאיר חיים בן גבי זווירה, ראובן בן איזא, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, ישראל יצחק בן ציפורה, עמנואל בן סוון אזיזה. **שלום בית:** גיולה חיה בת סופי לבנה ואילן יהודה יצחק בן סנדרה סולאנג'. **זיווג הגון:** יוני מאיר משה בן אסתר, אילן אלי אהרן בן אסתר, קלואי אורה בת סופי לבנה, לולה לאה בת סופי לבנה, לאה בת רבקה, אלודי רחל מלכה בת חשמה, יוסף גבריאל בן רבקה, מרים בת רבקה. **הצלחה רבה:** נתן בן רבקה, לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'יזיל לאוני. **לעילוי נשמת:** ראובן בן חנינה, ג'ינט מסעודה בת מרי מרים, משה בן מזל פורטונה. אמיל בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. אמיל חיים בן עזו עזיזה, אליהו בן מרים, ניסים חי הוברט בן ג'ולי, ליליאן רוזה בת אוטה נג'מה, דוד בן מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה. אפרת רחל בת אסתר כוכבה, אברהם בן אליעזר, מלכה אנרייט מרוזקה.

יוסף גרמון כולל עקס לע בען
לכל עניני הדף נא לפנות במייל ל:
germon73@hotmail.fr
ניתן למצוא את העלון
www.kollel-aixlesbains.fr